Td061_14

Ένα μικρό μικρούτσικο μικρό και χαϊδεμένο
όταν το ’καν’ η μάνα του και το κοιλοπονούσε
κι εγώ στη θύρα στέκομαν Θεόν παρακαλούσα.
Θεέ μου δώσ’ το ρόιδινο Θεέ μου δώσ’ το ξάσπρο
και κείνο γίν’κι ρόιδινο και κείνο γίν’κι ξάσπρο.
Όσο να ζούνε τα βουνά να ζει και τ’ όνομά του
σαν κόκκινο τριαντάφυλλο να στέκεται η θωριά του.

Και του χρόνου!